

ÁBRAHÁMNÉ ÁGNES

Nyári nap

Csillan a víztükörben a nap,
mert éppen most a hajnal hasad.
Harmatcsepp csöppen le a fűről,
hamar felszárad - nagy hőség jön.
Virágok még nem kókadoznak,
a fák utolsó nyújtózkodnak.

Lassan a reggel is felébred,
letörli már a sötétséget.
Libben a szellő - végigsöpör,
hull egy falevél, s messze röpül.
Lopakodva perzsel a meleg,
lepke suttyomban árnyat keres.

Lagymatag liba lassan lépked,
egy tócsát keres de eltéved.
Délután jön s minden kitikkad,
kell egy zápor - az ember izzad.
Nekiindul mégis a rétnek,
jártában ő magába réved.

Gondolkodik az idő múlásán,
este lesz, mire odaér talán.
Virágbimbók csendben begubóznak,
falevelek halkán elalszanak.
A rét csendesen elpilled ma már,
a mezőn mostantól csak tücsök jár.

Könnyű szél

Honnan ez a vándorló, gyötrő fájdalom, mi kínoz,
s a könnyű szél mindegyre közelebb visz el a sírhoz.
Halkan, puhán száll szavam szerte szét a sivatagban,
ez marad hát meg belőlem örökre, halhatatlan...